

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ D. BLACK

Η ΕΓΚΑΤΑΔΕΔΕΙΜΜΕΝΗ

ΠΑΠΑΥΤΙΚΑ ξαπλωμένος στην ψάθι πολυθρόνα του, ο Ντάρλιγκ κτύπαζε τη δούλα του ήλιου. Δίπλα του, ο Ίνδος ύπνρπρής του είχε άκουμπήσει τό δίσκο με τό ούσικυ και τή σόδα. Γιά τόν Ντάρλιγκ αήτή ή ώρα ήταν ή πιο ευχάριστη ώρα τής ήμέρας. Κουρασμένος από τή δουλειά του, ξαπλωνόταν εκεί, στη θεράντα του μικρού σπιτιού του και ξεκουραζότανε καπνίζοντας τήν πίπα του.

Ο Ντάρλιγκ δέν ήταν πολύ άγαπητός μεταξύ τών συμπατριωτών του. Όλοι τόν θεωρούσαν ώς άνθρωπο άκονάνητο και ό άπότομος χαρακτήρ του και τά τσουχτερά πειράγματά του είχαν δυσαρεστήσει πολλές φορές τούς φίλους του. Ο ίδιος μάάλιστα άναγνώριζε πως ή θεσις του δέν ήταν μεσοστό σαλόνια, άλλα μάλλον άνάμεσα στους ίθαγενείς, στα μακρινά κέντρα τών έμπορικών έπιχειρησών του, στο Ραγκούλι, στο Μπαχό ή στο Μανταλέι, όπου θριασκόταν και τό χαμηλό μονόροφο σπιτάκι του.

Έκείνο τό άπόγευμα, ο Ντάρλιγκ είδε με δυσαρέσκεια ένα άγνωστο νέο να πλησιάζη προς τό σπιτί του. "Ενας Κινέζος χαμάλης δόν άκολουθούσε με τίς άποσκευές του. Ο ξένος, όταν έφτασε στη θεράντα, χαίρηθηκε, συστήθηκε μόνος του—όνομαζόταν κ. Λεονάρδ Φράνκ ή ήταν Γερμανός έμπορος—και, χωρίς πολλές περιστροφές, παρακάλεσε τόν Ντάρλιγκ να τόν φιλοξενήση για μία θραειά τό σπιτί του...

—Θέλω τρεις δλόκληρες ώρες για να φτάσω στον πλησιέστερο σταθμό και νύχτωσε πειά... Άσπλος όπως είμαι και μόνό σύντροφος τόν Κινέζο χαμάλη, δέν τό θεωρώ φρόνιμο να προχωρήσω μέσα στην ζούγκλα... Δέν πιστεύω να μου άρνηθήτε αήτή τή χαρή!

Θέλοντας και μη, ο Ντάρλιγκ διάταξε να τού ετοιμασουν ένα κρεβάτι. Άλλά αυτό δέν άρκούσε. "Ηταν ύποχρεωμένος ν' άκούσει όλη τή θραειά τίς φλασιές του άπρόσκλητου ξένου του.

Ο κ. Φράνκ, ένας μικρόσωμος νέος με δυσανάλογο χονδρό κεφάλι και γουρλωμένα μάτια, έλεγε πως ήταν περιδεύων άντιπρόσωπος μιάς καινούργιας Γερμανικής φήρμας ραπτομηχανών και, φυσικά, άρχισε να έκθειάζη τό έμπόρευμά του στον Ντάρλιγκ.

—Είνε άπλούστατες τό χειρισμό τους ή μηχανές μου, έλεγε. Κ' είναι παιδικά άκόμα μπορεί να τίς μεταγειρήσής... Η κυρία σας θα μείνη ένθουσιασμένη και θα στήση τό κατάστημά μας στις φίλες τής...

—Αυτούμαι, φίλε μου, άπάντησε ο Ντάρλιγκ. Μά δέν είμαι παντρεμένος!

—Τότε ν' αγοράσετε μία μηχανή, για τή ημέρα σας... τήν άδελφή σας!

—Δέν έχω οικογένεια! άπάντησε ξερά ο Ντάρλιγκ.

—Μπα! Κι' εγώ νόμιζα πως είσαστε παντρεμένος, οικογενειαρχής! Τι να σάς πώ, άπορώ πως μπορείτε να ζητε έτοι δλομνόνας σαν κούκος, σ' αυτόν τόν άγριότοπο που είναι γεμάτος θηρία... "Επειτα, γιατί δέν κόβετε τά γένια σας, δέν σάς πηγαίνουν, φάινεστε πιο μεγάλος... "Ακούστε τήν συμβουλή μου, φροντίστε να θρήτε μία καλή γυναίκα, ή ζωή σας θα γίνη πιο ευχάριστη!... "Εγώ, ξέρετε, θα παντρευτώ τόν έρχόμενο μήνα...

"Εχω ετοιμάσει τό σπιτάκι μου και περιμένω τήν άρραθωνιαστική μου να έλθη από τήν Άγγλία. Είναι μία χαριτωμένη κοπέλλα, τήν γνώρισα σε μία περιόδεια που έκανα στην πατρίδα σας... Είναι φτωγή, μά πολύ καλή... Η βία τής θα κάνει τά έξοδα τού ταξειδιού τής ως εδώ...

Ο Ντάρλιγκ κτύπαζε τόν νέο και λυπήθηκε κατάκαρδα τήν άτυχη νέα, που θα έπαυσε για άνδρα τής αυτόν τόν φλύαρο. Άλλά όταν έβγαλε ο κ. Φράνκ

μία φωτογραφία από τήν τοπέη του και τό τήν έδειξε, ο Ντάρλιγκ τήν λυπήθηκε άκόμα περισσότερο... Η φωτογραφία παρίστανε μία χαριτωμένη κοπέλλα, με παιδικό, άθώο, πρόσωπο.

Ο κ. Φράνκ έξακολουθούσε να μιλάη και να έκθειάζη πότε τίς ραπτομηχανές, πότε τήν άρραθωνιαστική του, δούτο ο Ντάρλιγκ, κουρασμένος όπως ήταν, άποσύρθηκε και πήγε και κοιμήθηκε.

Τήν άλλη μέρα ο ξένος έφυγε. Και λίγες μέρες κατόπιν, ένας Κινέζος έμπορος που περνούσε με παραθύρι από τό Μανταλέι, στάθηκε μπροστά στο σπιτί του Ντάρλιγκ και τού άδωσε ένα γράμμα από τόν κ. Φράνκ.

"Κόμο Ντάρλιγκ—έλεγε τό γράμμα—έφτασα στο Μπαχό, όταν και σκέπτομαι να εγκατασταθώ. Βρήκα εδώ άνθρωπους που ξέρουν να άπομοιών έναν άνθρωπο, όταν καταλάβουν πως ό άνθρωπος αυτός έχει αξία. Θα εγκατασταθώ λοιπόν εδώ όριστικώς! Σας στέλνω τό πρώτο βιαφόρι, ως δείγμα τής έπιτησεώς μου, κάτι που είμαι βέβαιος πως θα σας κάνει ευχάριστη. Στείτε να τό παραλάβετε από τήν άπολάβα. Ο Θεός να σας εύλογή!... Λέοναρδ Φράνκ"

Άφου διάβασε ο Ντάρλιγκ τό γράμμα, ο Κινέζος τού είπε πως είχε συναντήση τόν κ. Φράνκ στον μαγαζί ενός πλουσίου έμπόρου συμπατριώτη του, πως ο κ. Φράνκ φορούσε Κινέζικη ένδυμασία και περνούσε τόν καιρό του στο μαγαζί εκείνο. Είχε άλλαξοπιστήση και ό καταστηματοάρχη τόν είχε πάρει σύνεταιρο και τού έδινε τήν κόρη του για σύζυγο...

—Ένας άκόμα που πάει χαμένος, σκέφθηκε ο Ντάρλιγκ, ό πως τόσο άλλοι πριν άπ' αυτόν! Όσοτος δέν φαντάζομαι ή πατρίδα του να νοιάση πολύ τήν έλλειψή του!...

Τήν άλλη μέρα, ο Ντάρλιγκ άνάθεσε τόν Ίνδο ύπνρπής του και τόν διάταξε να πάη στην άπολάβα και να παραλάβη από τό πλοίο κάποιο δέμα. Φουρκισμένος ο "Άγγλος, σκεπτόταν τί θα έκανε με μία ραπτομηχανή—γιατί τί άλλο μπορούσε να τού στείλη ό φλύαρος εκείνος Γερμανός—κι' άποφάσισε να τή στείλη στο άστυο τών Ιεραποστόλων. "Εκεί τουλάχιστον θα ήταν χρήσιμη κι' έτσι θα τόν ξεφορτωνόταν...

Ο Ντάρλιγκ ντυνόταν στο διαμτίο του, όταν ο ύπνρπής τόν έπέστρεψε, και με ύφος ασσιαμένο, μπήκε στο διαμτίο.

—Ε! τόφρες τό δέμα;

—Δέν έχει δέμα, άφεντικό!... Μονάχα, μία δεσποινίδα!

Ο Ντάρλιγκ δέν κατάλαβε και με άπορία κύτταζε τόν ύπνρπής του.

—Ο Ίνδος τότε είπε δείχνοντας τήν θεράντα: —Περιμένε έκέ!

Στά χείλη τής πλανιόταν ένα παράξενο χαμόγελο...

Ο "Άγγλος νόμιζε πως όνειρευόταν, όταν θγήκε στη θεράντα και είδε τήν κοπέλλα τής φωτογραφίας να στέκεται άπάνω στα σκαλοπάτια μ' ένα φοβισμένο βλέμμα στα γαλιανά μάτια τής Φαινόταν κουρασμένη, άπογοητευμένη και τά χείλη τής έτρεμαν καθώς ρώτησε δειλά:

—Ο κ. Φράνκ... δέν... είναι εδώ;

—Οχι, μίς, είναι μέρες τώρα που έφυγε!

Η νέα έπεσε σε μία πολυθρόνα και άρχισε να κλάη.

Πόσο άδύνατη και κουρασμένη φαινόταν ή φτωχή μικρούλα! Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Ντάρλιγκ έννοιωσε ένα περιεργο, άγνωστο συναίσθημα να τού σφίγγη τήν καρδιά του.

—Μή κλαίτε, μίς! είπε με καλωσύνη. Δέν άφελούν τά δάκρυα! —Πέστε μου, τί συνέθη; ρώτησε ή νέα συγκρατώντας με κόπο τούς λυγμούς τής. Πριν από δέκα μέρες έπρόκειτο να έλθη ο Λεονάρδ να με συναντήση στο Βαπόρι. Μά δέν ήλθε!... "Επειτα έλαθα ένα γράμμα του, στο όποιο μου έγραφε πως είχε δουλειά και πως γι' αυτό δέν μπόρεσε να έλθη. Μοδ έτεσκε συγχρόνας μία διεύθυνση—τήν διεύθυνση σας—μου έγραψε πως έπρεπε να έλθω εδώ και πως ο κ. Ντάρλιγκ θα μου τό έξηγοούσε όλα... Σεις είστε ο κ. Ντάρλιγκ; Είστε φίλος τού Λεονάρδ;...

—Α! τόν άθλιο! ουλλογιόστηκε

ο Ντάρλιγκ. Δεν φτάνει πού την εγκατέλειψε, μα δεν έχει ούτε το θάρρος να της ομολογήσει την αλήθεια... Και τώρα! Μού τι έστειλε έμένα! "Ω! αν έφεπτε στα χέρια μου, νομίζω πώς εσύ χαριστός θα τον έπινα... τον άθλιο!

"Ακούστε, μίς! έπρόσθεσε ο Ντάρλιγκ, σκεφτικός. Δεν μπορείτε να φύγετε μόνοι σας. Πρέπει να μείνετε εδώ, ώστόσο να μπορέσω να σας συνοδεύσω στο Ραγκούν... γιατί ο κ. Φράνκ δεν σκοπεύει να έπιτρέψει εδώ... "Αργότερα θα σας τα έξη γήσω δλα! Γώρα προσπαθήστε να βουλευθήτε κοντά μου. "Ησα γηρισόσ μου είνε μιά καλή και τίμια γυναίκα και θα σας πει ριποιηθή... Μονάχα φοβούμαι πώς θα στενωχωρήθη εδώ στη μοναξιά μας!..." Αν θέλετε όμως, αν νομίζετε πώς θα σας διασκεδάση, θα σας δείξω τ' άργουστάσιά μας και μπορείτε να έρχεστε μαζί μου στο κунήγι... αν δεν σας τρομάζει η ζούγκλα!

"Ω! δεν θα στενωχωρηθώ και το κунήγι θα με διασκεδάση, αλλά φοβούμαι μήπως η παρουσία μου σας ένοχλεί! Θέέ μου! Μά τί μπορεί να κάνω;

"Δεν υπάρχει λόγος να στενωχωρήσετε, μίς, είτε ο Άγγλος με εγγένεια.

"Ετσι ή νέα έμεινε στο σπιτάκι του Ντάρλιγκ. Σιγα-σιγα διηγήθηκε την ιστορία της. Την έλεγαν Μαίρη Μείν, ήταν όφρανη και ζούσε με μιά θεία της. Κάποτε ο κ. Φράνκ έτυχε να περάσει από το χωριό τους κ' οι δύο νέοι γνωριστήκαν.

Τότε ο Λέοναρνδ ζήτησε το χέρι της. "Εκείνη δεν ήθελε, αλλά η θεία της την έπεισε να δεχθή γιατί ο Λέοναρνδ είχε καλό μισθό και ποσοστά από το έμπορεύμα που πουλούσε και ίσως να μη παρουσιαζόταν άλλη εύκαιρία για ν' άποκατασταθί του καλά. "Επειτα ήταν φτωχή!..

"Και τον άγαπούσατε, μίς Μαίρη;

"Η Μαίρη γύρισε, κύτταξε τον Ντάρλιγκ και συλλογισμένη άπάντησε:

"Ετσι νόμιζα στην άρχή! Η σκέψις πώς θα έρχουσι να ζήσω σ' αυτή την παράξενη χώρα, μού άρεσε, αλλά όταν είδα πώς δεν ήλθε να με πάρη από το θατόρι, άπόρησα άπομνη τεύθηκα... Κ' η άπογοήτευσί μου αυτή μού έδωσε να καταλάβω ότι δεν τον άγαπούσα...

"Η μέρες πενούσαν σαν όνειρο και ο Ντάρλιγκ άναρωτιόταν με άπορία πώς μπόρεσε να ζήση τόσα χρόνια δλομόναγοι με μόνη συντροφιά τους ίθαγενείς και τα θηρία της ζούγκλας. "Όσο η μέρες περούσαν, τόσο στανιώτερα μίλουσε η Μαίρη για τον κ. Φράνκ.

"Ενα θράδι, καθόντουσαν και οι δύο στη θεραντα. Ο Ντάρλιγκ φανόταν άηέσυχος, ευερικός κ' η Μαίρη τον κύτταζε με ένα άόριστο φόβο στην καρδιά της. Τέλος ο νέος σηκώθηκε από τη θέσι του, τράβηξε την πολυθρόνα του κοντα στη Μαίρη και προσεκτικά για να μη την λυπήση, της έειπε την αλήθεια. "Έπρεπε να ξεχάση τον κ. Φράνκ!..

"Μήπως πέθανε; ρώτησε η νέα εσφιασμένη.

"Ω! "Όχι! ζή και θαλαυέει! "Αλλά... μη τον σκεπτεσά πειά, μικρούλα μου, Σε θεβαίω, πώς δεν άείζει τον κόπο. Θέλω όμως να μού πής... Άδριο φεύγω για το Ραγκούν και θέλεις μπωρ να σε συνοδεύω ως το θατόρι που φεύγει για την Άγγλια... Μαίρη, σε λυπεί πολύ πού δεν θα ξαναδής τον Λέοναρνδ;

"Η Μαίρη έγειρε πίσω το κεφάλι της άπάνω στο μαξιλάκι ενώ τ' άμάτια της ήσαν δακρυομένα. Ένα παράξενο χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της.

"Όχι! δεν με λυπεί... καθόλου! άπάντησε η νέα. Αλλά πέστε μου τί άλλο μπωρ να κάνω παρά να γυρίσω στην Άγγλια!..

"Υπάρχει μιά άλλη λύσις, Μαίρη, είπε τρυφερά ο Ντάρλιγκ, είνε άπλουτάτη! Να μείνης μαζί μου πατοτεινά. Θα πάω μαζί στο Ραγκούν, όπου θα παρακαλέσουμε έναν από τους παπάδες της άποστολής να μ' άπαντρέψη και θα εξακολουθήσουμε να ζούμε όπως ζήσαμε αυτές τις μέρες... τίς πιο εύτυχόμενες μέρες της ζωής μου... Τι λές, Μαίρη;...

"Η Μαίρη, αντί ν' άπάντηση, έγειρε μ' έμπιστοσύνη στην άγκαλιά του.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΙΑ

Μια φορά, ένας χωριάτης πήγε να ξεμολογήθη. Μην έκλεψες γίδια στο χωριό; τον ρώτησε ο παπάς. "Όχι, άγιε δέσποτα! "Κανένα πρόβατο; "Θεός φυλάξει. "Τότε συχωρεμένος νάσαι. "Όταν έφυγε ο χωριάτης, άνταμωσε στο δρόμο έναν χωριστό του και τον έειπε γεμάτος χαρά: "Τί καλά πού δεν με ρώτησε ο παπάς αν έκλεψα και κανένα γουρουνί!..

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ω ΔΗ

(Του ΧΕΛΝΤΕΡΑΙΝ)

Να σ' είχα με στους ελαφρούς τους Ιακίους, στα πλατάνια εκεί που μέσα στους άνθους χυνέτ' ο Έλισσός όπου όνειρευοίταν οι υιοί της δόξας τα στεφάνια κ' όπου ο Σωκράτης τις καρδιές έμάγευε γλυκό. Πού κάτασπρη μές στις μυρτιές η Άσπασία περιόσια και της πατρίδος σου η χάρες κ' η τόση γλαυχή που μ' έσο από την άγορα υμνώστομη άντηχούσε και παραδείσιους έπλασε του Πλάτωνα η πνοή. Κι' όπ' άνθιξει η άνοιξη των θύμων το καμάρι και στη σεμνή την Άθηναν άπ' τ' άγιο το βουνό κατέβησαν γλυκύντατη των τραγουδιών η χάρι σαν τ' Άρπιδιού άνθουβόριστον άνασασμόν άγιο. Κι' άσ' άστραπή, σαν δνειρο των θεών, εύτυχισμένη του Ίθακικού, τότ' η ζωή περιούσε φώς, χρυσή άμπτουε εκεί να σ' εύρισκα, που την ψυχή μ' εύφραίνει άγαπητή μου φιλε εκεί, άς ήσωνα και σύ.

Εκεί πού τ' Άνακρέοντα και Άλκαίου είνε κορώνα ο λαμπρός ήλιος κ' η σμυρτιά, εκεί να πάω ποθώ με τους άγιους εκεί μακρυσά ποθώ του Μαραθώνα στ' Άδη το σπύ το στερνό κ' έγω να κοιμηθώ. "Όμορφη Έλλάδα το στερνό τραγουδι μου άς βουήση, για σένα και τ' ελόστερο το δάκρυ μου άς χυθή, σήκωσε το ψαλλίδι σου τώρα να με βερση δ Μοισά που έλη μου η καρδιά έχει άπονεκρωθή.

Μετάρφ. Α. ΤΥΠΑΛΩΣ-ΜΠΑΣΙΛΕΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ

(Του W. J. LANDOR)

"Όσον καιρό μ' άς γαίδευε η χαρά και μ' άς γελούσε. Δεν έβλεπε τον πόνο μου, σαν ζήτη μού μίλουσε. Μά σαν έπέτασε η χαρά, σαν ήρθαν μαύρα χρόνια. Μ' έσο στην καρδιά της λυώσανε άπ' τους καύμους τα γιόνια. Με το ξανθό κεφάλι της στο χέρι της γυριμένο. Μιά μέρα και που μ' έβλεπε γλωμιο και μαμαμένο. Πονετική σηκώθηκε, μούπιασε το κεφάλι. Και με στοργή μ' έφιλησε σαν άδελφή μεγάλη. Σείς τ' ούρανού τα Χερουβείμ, σαν έρθη εκείνη η μέρα. Πού θα θρεθή η άγάπη μου στην φωτεινή σας σφαίρα. Για το καλό που μούκανε να της γλυκομιλήσετε, Κι' όπως με γλυκοφιλήσε, να την γλυκοφιλήσετε.

Μετάρφ. ΔΗΜ. ΣΤΑΙΗ

Ο ΚΑΠΝΟΣ

(Του JEAN MOREAS)

"Ω συντροφε του αϊθερα, Ω άθάνατε κατινέ, πού ράθυμα άνεβαίνεις την καθαρή άτμοσφαιρα. Μικρή στιγμή η ζωή σου. Η δική μου εσώθη πειά. Μά είμαστε άδέρφια, αδέρφια! Μ' άς γέννησε η φωτιά. Την τέρα της ο κόσμος για να μαζέψη άς ασύση, για τή ζωή άς δουλεύει, κ' άς γέρνει ταπεινά. Μά εσύ μη χαμηλώσης! καθώς δέ χαμηλώνω. Περήφανοι και οι δυο μας άς ασύσουμε ψηλά.

Μετάρφ. Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

IL BACCIO

(Του PAUL VERLAINE)

Φιλί, τριανταφυλλο άλυκο στον κήπο των χαδιών, άκκομπανιάρωμα γλυκό, π' άστών δοντιών το πιάνο του κάθε λάνου τραγουδιού, πού μέσα στον καρδιόν. Για θάβια γλυκοτραγουδεί ο Έρωτας σου οτιάνο ένα στεφάνι άμάραντο, μα ταπεινό στεφάνι μ' όσα λουλούδια άπόμειναν στον κήπο το φτωχό. Τραγουδι μεγαλόπνοο κάποιος τρανός άς κάνει, πού να ταιριάξη του φιλι-φιλι μαγευτικό... Εσύ άνειπητή ήδονη και άφθαστο εσύ μεθούσι. Παρηγοριά, ναούρισμα, τραγουδι μουσική... Στραγγίζω σου το κύπελλο! Κι' όποιος, όμνε, φιλήσει μεθός τον με τή γλύκα σου, γλυκόπιπτο κρασί! Μετάρφ. ΠΑΝ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ